

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2019. március 21.*

„Előzetes döntéshozatal – 93/13/EGK irányelv – Hatály – A 2. cikk b) és c) pontja – A »fogyasztó« és az »eladó vagy szolgáltató« fogalma – A lakóhely megvásárlásának finanszírozása – A munkáltató által a munkavállalónak és ez utóbbi egyetemlegesen kötelezett házastársának nyújtott lakáshitel”

A C-590/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) a Bírósághoz 2017. október 12-én érkezett, 2017. október 4-i határozatával terjesztett elő a

Henri Pouvin,

Marie Dijoux, H. Pouvin házastársa

és

az **Électricité de France (EDF)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Vilaras, a negyedik tanács elnöke, a harmadik tanács elnökeként eljárva, J. Malenovský, L. Bay Larsen, M. Safjan (előadó) és D. Šváby bírák,

főtanácsnok: M. Bobek,

hivatalvezető: R. Šereš tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. szeptember 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- H. Pouvin és házastársa, M. Dijoux képviseletében J. Buk Lament avocate,
- az Électricité de France (EDF) képviseletében E. Piwnica avocat,
- a francia kormány képviseletében D. Colas, J. Traband és A.-L. Desjonquères, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

- a görög kormány képviselőjében M. Tassopoulou, D. Tsagkaraki, C. Fatourou és K. Georgiadis, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében N. Ruiz García és C. Valero, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2018. november 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv (HL 1993. L 95., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 288. o.) 2. cikke b) és c) pontjának az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelem előterjesztésére a Henri Pouvain és házastársa, Marie Dijoux, valamint az Électricité de France (EDF) közötti, az e társaság által ez utóbbi személyek részére nyújtott lakáshitel fennmaradó összegének megfizetése iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében került sor.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 93/13 irányelv kilencedik, tizedik és tizennegyedik preambulumbekkezdése kimondja:

„mivel [...] az áruk megvásárlóit és szolgáltatások igénybe vevőit meg kell védeni attól, hogy az eladó vagy a szolgáltató visszaéljen hatalmával és különösen az egyoldalú szabványszerződésekkel, valamint az alapvető fogyasztói jogoknak a szerződésekből való tisztességtelen kizárásával szemben kell megvédeni őket;

mivel a fogyasztók hatékonyabb védelme a tisztességtelen feltételekre vonatkozó egységes jogszabályok elfogadásával érhető el; mivel e jogszabályokat az eladók és szolgáltatók, valamint a fogyasztók közötti valamennyi szerződésre alkalmazni kell; mivel ennél fogva a munkavállalási szerződéseket, az öröklési jog, a családi jog, valamint a gazdasági társaságok létrehozásával és létesítő okiratával kapcsolatos szerződéseket ki kell zárni ennek az irányelvnek a hatályából;

[...]

mivel ezt az irányelvet kell alkalmazni a közszolgáltatás jellegű üzleti tevékenységekre is”.

- 4 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Ennek az irányelvnek az a célja, hogy közelítse a tagállamoknak az eladó vagy szolgáltató és fogyasztó között kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseit.”

- 5 Az említett irányelv 2. cikke előírja:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

[...]

- b) »fogyasztó«: minden olyan természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében olyan célból jár el, amely kívül esik saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körén;
- c) »eladó vagy szolgáltató«: minden olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében cselekszik, függetlenül attól, hogy az köz- vagy magánjellegű.”

A francia jog

- 6 A 93/13 irányelvet a francia jogba a code de la consommation (fogyasztóvédelmi törvénykönyv) alapeljárásban alkalmazandó változatának L. 132-1. cikke ültette át.
- 7 E cikk első bekezdése szerint:

„Tisztességtelenek az eladók vagy szolgáltatók és a nem eladók vagy szolgáltatók, illetve fogyasztók között kötött szerződések azon feltételei, amelyek arra irányulnak, hogy a szerződő felek jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idézzenek elő a nem eladó vagy szolgáltató, illetve a fogyasztó kárára, vagy ezt eredményezik.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 8 1995. április 3-án az EDF kölcsönt nyújtott a társaság munkavállalója, H. Pouvin és felesége (a továbbiakban: adósok) számára az elsődleges lakóhelyük tulajdona megszerzésének támogatása céljából, 57 625,73 euró összegben, amely 240 – két tízéves, 4,75%-os, illetve 8,75%-os részletfizetési időszakokra felosztott – havi részletben fizetendő vissza (a továbbiakban: kölcsönszerződés).
- 9 E kölcsönszerződés 7. cikke szerint a szerződés automatikusan megszűnik, ha az adós bármely okból már nem tartozik az EDF személyi állományába. Ez a feltétel azt eredményezi, hogy a munkaszerződés megszűnése esetén azonnal esedékessé teszi a kölcsönzött tőkeösszeg visszafizetését, anélkül, hogy az adósok megszegték volna a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségeiket.
- 10 Miután H. Pouvin 2002. január 1-jén felmondott az EDF-nél, az adósok a továbbiakban nem egyenlítették ki a kölcsön részleteit.
- 11 Az EDF társaság 2012. április 5-én – a felek között megkötött szerződés azon esetre vonatkozó automatikus megszűnési feltételének alkalmazását követően, mely szerint az adós már nem tartozik az EDF társaság személyi állományába – a 2002. január 1-jén fennálló tőkeösszeg és kamatok címén 50 238,37 euró, illetve kötbérikötés címén 3517 euró összeg megfizetésére szólította fel az adósokat.
- 12 2013. március 29-i ítéletében a tribunal de grande instance de Saint-Pierre (Saint-Pierre-i általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) megállapította az érintett kölcsönszerződés azon kikötésének tisztességtelen jellegét, amelynek értelmében a szerződés automatikusan megszűnik, ha az adós már nem tartozik az EDF társaság személyi állományába. Ezért e bíróság elutasította az EDF-nek az említett szerződés automatikus megszűnésének megállapítására irányuló kérelmét. Ezzel egyidejűleg az említett bíróság megállapította, hogy a szerződés a kölcsön részletei kiegyenlítésének elmaradása miatt megszűnt, és az adósokat arra kötelezte, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az EDF-nek 44 551,84 eurót, 2012. április 5-től számítandó éves 6%-os kamatmérték mellett, valamint a társaságot az adósok mulasztása miatt ért károk megtérítése címén 3 118,63 eurót, az ítélet kihirdetésétől számítva éves 6%-os kamatmérték mellett.

- 13 2014. szeptember 12-i ítéletével a cour d'appel de Saint-Denis (Saint-Denis fellebbviteli bírósága, Franciaország) hatályon kívül helyezte a 2013. március 29-i ítéletet, és kimondta, hogy a szóban forgó szerződés automatikus megszűnésére 2002. január 1-jén sor került. Következésképpen e bíróság arra kötelezte az adósokat, hogy fizessenek az EDF-nek 50 238,37 eurót, 2002. január 1-jétől számítandó éves 6%-os szerződéses kamatmérték mellett, az ezen időpontot követően megfizetett összegek levonásával. Továbbá e bíróság arra kötelezte az adósokat, hogy szerződéses kötbérikötés címén az EDF részére fizessenek meg 3517 eurót, 2002. január 1-jétől a törvényes kamatmértékkel növelve.
- 14 E bíróság ugyanis úgy tekintette, hogy a code de la consommation L. 132-1. cikke a jelen ügyben nem alkalmazandó, mivel az EDF munkáltatói minőségében kötötte meg a kölcsönszerződést, így nem tekinthető az e cikk értelmében vett „szolgáltatónak”.
- 15 Az adósok fellebbezést nyújtottak be ezen ítélettel szemben, azt állítva, hogy fogyasztóként jártak el, és hivatkozva a Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) azon ítélkezési gyakorlatára, amely szerint tisztességtelen az a feltétel, amely a kölcsön lejártát valamely szerződésen kívüli okra alapozza.
- 16 A Cour de cassation (semmitőszék) szerint a jogalap által felvetett kérdések, amelyekről a felülvizsgálati kérelem elbírálása függ, a 93/13 irányelv 2. cikkének egységes értelmezését igénylik.
- 17 E körülmények között a Cour de cassation (semmitőszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Úgy kell-e értelmezni a [...] 93/13 irányelv 2. cikkét, hogy szolgáltatóként jár el az EDF társasághoz hasonló társaság akkor, amikor lakásszerzést támogató eszköznek minősülő olyan kölcsönt nyújt ingatlanvásárlásra egy munkavállaló számára, amely csak a társaság személyi állományába tartozókat illeti meg?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a [93/13 irányelv] 2. cikkét, hogy szolgáltatóként jár el az EDF társasághoz hasonló társaság akkor, amikor ilyen kölcsönt nyújt ingatlanvásárlásra egy munkavállaló – a társaság személyi állományába nem tartozó, egyetemlegesen kötelezett – házastársa számára?
- 3) Úgy kell-e értelmezni a [93/13 irányelv] 2. cikkét, hogy fogyasztóként jár el az EDF társasághoz hasonló társaság azon munkavállalója, aki ingatlanvásárlás céljából ilyen kölcsönszerződést köt?
- 4) Úgy kell-e értelmezni a [93/13 irányelv] 2. cikkét, hogy fogyasztóként jár el e munkavállaló házastársa, aki ugyanezen kölcsönben nem munkavállalói minőségére tekintettel, hanem egyetemlegesen köteleztként részesül?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 18 Együttesen megvizsgálandó kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 93/13 irányelv 2. cikkének b) és c) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy egyrészt e 2. cikk b) pontja szerinti „fogyasztónak” kell tekinteni a társaság azon alkalmazottját és annak házastársát, akik e társasággal magáncélra szolgáló ingatlan megvásárlásának finanszírozása céljából az elsődlegesen az említett társaság személyi állománya számára fenntartott kölcsönszerződést kötnek, másrészt e 2. cikk c) pontja szerinti „szolgáltatónak” kell tekinteni ugyanezen társaságot e kölcsön nyújtásával összefüggésben.
- 19 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy ahogyan azt a 93/13 irányelv tizedik preambulumbekzdése kimondja, a tisztességtelen feltételekre vonatkozó egységes szabályokat az ezen irányelv 2. cikkének b) és c) pontjában meghatározott, az „eladók és szolgáltatók”, valamint a „fogyasztók” közötti „valamennyi szerződésre” alkalmazni kell (2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 46. pont).

- 20 Ezzel egyidejűleg a 93/13 irányelv tizedik preambulumbekzdése kimondja, hogy többek között „a munkavállalási szerződéseket [...] ki kell zárni ennek az irányelvnek a hatályából”.
- 21 Ilyen körülmények között azt kell megvizsgálni, hogy az a tény, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló kölcsönszerződést aláíró feleket munkaszerződés is köti, hatással van-e a 93/13 irányelv 2. cikkének b) és c) pontja szerinti „fogyasztói” illetve „eladói vagy szolgáltatói” minőségükre a kölcsönszerződés tekintetében.
- 22 E tekintetben, az említett rendelkezéssel összhangban „fogyasztó” minden olyan természetes személy, aki az említett irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében olyan célból jár el, amely kívül esik saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körén. Másfelől „eladó vagy szolgáltató” minden olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely a 93/13 irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében cselekszik, függetlenül attól, hogy az köz- vagy magánjellegű.
- 23 Ahogyan az a Bíróság állandó ítélezési gyakorlatából kitűnik, a 93/13 irányelv a szerződő felek azon jellemzője szerint határozza meg azokat a szerződéseket, amelyekre alkalmazandó, hogy e szerződő felek üzleti tevékenységük keretében vagy azon kívül járnak-e el (2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 24 Elsősorban, ami a „fogyasztó” 93/13 irányelv 2. cikke b) pontjának értelmében vett fogalmát illeti, az objektív jellegű, és független azon konkrét ismeretektől, amelyekkel az érintett személy rendelkezhet, vagy azon információktól, amelyekkel e személy ténylegesen rendelkezik (2015. szeptember 3-i Costea ítélet, C-110/14, EU:C:2015:538, 21. pont).
- 25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fogyasztó az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest hátrányos helyzetben van, mind tárgyalási lehetőségei, mind pedig tájékozottsági szintje tekintetében, amely helyzet az eladó vagy szolgáltató által előzetesen meghatározott feltételek elfogadásához vezet, anélkül hogy a fogyasztó befolyásolni tudná ezek tartalmát (2015. szeptember 3-i Costea ítélet, C-110/14, EU:C:2015:538, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 26 Az olyan szerződésre vonatkozó jogvitában eljáró nemzeti bíróság, amely ezen irányelv hatálya alá tartozhat, köteles a bizonyítékok összessége és különösen a szerződésben foglaltak fényében megvizsgálni, hogy az említett szerződésben részes érintett felet a 93/13 irányelv értelmében vett „fogyasztónak” lehet-e minősíteni. Ehhez a nemzeti bíróságnak figyelembe kell vennie az adott ügy minden olyan körülményét – különösen a vizsgált szerződés tárgyát képező áruk vagy szolgáltatások természetét –, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy ezt az árut vagy szolgáltatást milyen céllal vásárolták vagy vették igénybe (2015. szeptember 3-i Costea ítélet C-110/14, EU:C:2015:538, 22. és 23. pont).
- 27 A Bíróság már kimondta, hogy akár egy ügyvéd – akit még ha úgy is kellene tekinteni, hogy magas szintű szakmai jártassággal rendelkezik – is tekinthető a 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett „fogyasztónak”, amikor a szakmai tevékenységéhez nem kötődő szerződést köt (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 3-i Costea ítélet C-110/14, EU:C:2015:538, 26. és 27. pont).
- 28 A 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett „fogyasztó” e tágan értelmezett fogalma lehetővé teszi az ezen irányelv által nyújtott védelem biztosítását mindazon természetes személyek számára, akik a jelen ítélet 25. pontjában említett hátrányos helyzetben vannak.
- 29 A fenti megfontolásokból következik, hogy az a tény, hogy valamely természetes személy a munkáltatójával munkaszerződéstől eltérő szerződést köt, mint olyan nem képezi akadályát annak, hogy e személyt a 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett „fogyasztónak” kelljen tekinteni.

- 30 Továbbá, ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 60. pontjában megjegyezte, az a körülmény, hogy bizonyos fajta fogyasztói szerződéseket csak bizonyos fogyasztói csoportok köthetnek, nem fosztja meg ez utóbbiakat a 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett „fogyasztói” jogállásuktól.
- 31 Márpedig a számos, a fogyasztók által a munkáltatójukkal kötött szerződésnek a 93/13 irányelv hatálya alól történő kizárása ezen fogyasztók mindegyikét megfosztaná az említett irányelvben biztosított védelemtől (lásd analógia útján: 2015. január 15-i Šiba ítélet, C-537/13, EU:C:2015:14, 29. pont).
- 32 A munkaszerződéseknek a 93/13 irányelv hatálya alóli kizárását illetően fontos megállapítani, hogy amint arra a főtanácsnok indítványának 58. pontjában rámutatott, az alapügyben szereplőhöz hasonló kölcsönszerződés se a munkaviszonyt, se az alkalmazási feltételeket nem szabályozza, következésképpen az nem minősíthető „munkaszerződésnek”.
- 33 Másodsorban, ami a 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett „eladó vagy szolgáltató” fogalmát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jogalkotó e fogalomnak tág értelmezést kívánt biztosítani (2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Ugyanis, egyrészt a „valamennyi” kifejezés alkalmazása az említett rendelkezésben nyilvánvalóvá teszi, hogy minden egyes természetes vagy jogi személyt a 93/13 irányelv értelmében vett „eladónak vagy szolgáltatónak” kell minősíteni, amennyiben szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében cselekszik (2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 49. pont).
- 35 Másrészt e fogalom valamennyi szakmai vagy üzleti tevékenységre vonatkozik, „függetlenül attól, hogy az köz- vagy magánjellegű”. Következésképpen a 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontja alkalmazandó lehet mind a nyereségérdekelt, mind a nonprofit szervezetekre, nem zárva ki a közérdekű feladatokat ellátó szervezeteket sem (lásd ebben az értelemben: 2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 50. és 51. pont).
- 36 Az „eladó vagy szolgáltató” 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett fogalma funkcionális fogalom, amely annak értékelését követeli meg, hogy a konkrét szerződéses viszony azon tevékenységek körébe illeszkedik-e, amelyeket valamely személy szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében végez (lásd ebben az értelemben: 2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 55. pont).
- 37 A Bíróság már kimondta, hogy valamely oktatási intézmény, amely a fő tevékenységéhez viszonyítva másodlagos és kiegészítő jelleggel szerződés keretében hitelt nyújt egy tanulónak, e szolgáltatás tekintetében a 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett „eladónak vagy szolgáltatónak” tekinthető (lásd ebben az értelemben: 2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 57. és 58. pont).
- 38 Ilyen esetben ugyanis az oktatási intézmény és a tanuló közötti információs és szakmai készségbeli aszimmetriák okán főszabály szerint egyenlőtlenség áll fenn e felek között, mivel az ilyen intézmény olyan állandó szervezettel és szakértelemmel rendelkezik, amellyel a magáncélból cselekvő tanuló nem rendelkezik szükségszerűen, amikor egy ilyen szerződéssel – esetlegesen – szembesül (2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 59. pont).
- 39 E megfontolások alkalmazandók az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben, melyben a jogi személy munkáltató egyik természetes személy munkavállalójával – és adott esetben e munkavállaló házastársával – kölcsönszerződést köt magáncélra szolgáló ingatlan megvásárlásának finanszírozása céljából.

- 40 Ugyanis, noha az EDF-hez hasonló munkáltató elsődleges tevékenysége nem pénzügyi eszközök nyújtása, hanem energia szolgáltatása, e munkáltató olyan információkkal, technikai szakértelemmel, személyi és anyagi erőforrásokkal rendelkezik, melyekkel egy természetes személy, vagyis a másik szerződő fél, nem rendelkezhet.
- 41 Akárcsak a 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében vett „fogyasztó” fogalma, az ezen irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett „eladó vagy szolgáltató” fogalma is objektív jellegű, és nem függ attól, hogy az eladó vagy szolgáltató mit tekint elsődleges vagy másodlagos és járulékos tevékenységének.
- 42 Továbbá ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 43–46. pontjában lényegében rámutatott, egyrészt az ilyen kölcsönszerződésnek és így a tulajdonszerzés lehetősége jelentette előnynek a munkavállalók számára való felkínálása a képzett és szakértelemmel rendelkező munkaerő megőrzésére irányul, elősegítve a munkáltató szakmai tevékenységének végzését. Ezzel összefüggésben a munkáltató számára az esetleges közvetlen jövedelem léte vagy hiánya nincs hatással az említett munkáltatónak a 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontja értelmében vett „eladóként vagy szolgáltatóként” való elismerésére. Másrészt, az említett rendelkezés értelmében vett „eladó vagy szolgáltató” fogalmának tág értelmezése ezen irányelv azon célkitűzésének végrehajtását szolgálja, hogy védje a fogyasztót mint az eladóval vagy szolgáltatóval kötött szerződés gyengébb szerződő felét, és helyreállítsa a felek közötti egyensúlyt (lásd ebben az értelemben: 2018. május 31-i Sziber ítélet, C-483/16, EU:C:2018:367, 32. pont).
- 43 A fenti megfontolások összességét figyelembe véve a feltett kérdéseket a következő módon kell megválaszolni:
- a 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti „fogyasztónak” kell tekinteni valamely társaság azon alkalmazottját és annak házastársát, akik e társasággal magáncélra szolgáló ingatlan megvásárlásának finanszírozása céljából az elsődlegesen az említett társaság személyi állománya számára fenntartott kölcsönszerződést kötnek;
 - a 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti „eladónak vagy szolgáltatónak” kell tekinteni az említett társaságot, ha az a saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében ilyen kölcsönszerződést köt, még akkor is, ha a kölcsönnyújtás nem minősül az elsődleges tevékenységének.

A költségekről

- 44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 2. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti „fogyasztónak” kell tekinteni valamely társaság azon alkalmazottját és annak házastársát, akik e társasággal magáncélra szolgáló ingatlan megvásárlásának finanszírozása céljából az elsődlegesen az említett társaság személyi állománya számára fenntartott kölcsönszerződést kötnek.

A 93/13 irányelv 2. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés szerinti „eladónak vagy szolgáltatónak” kell tekinteni az említett társaságot, ha az a saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében ilyen kölcsönszerződést köt, még akkor is, ha a kölcsönnyújtás nem minősül az elsődleges tevékenységének.

Aláírások